

Jóln

Burzum

Ek man jötna
ár of borna,
þá er forðum mik
fædda höfðu;
níu man ek heima,
níu íviðjur,
mjötvið mæran
fyr mold neðan.

Ár var alda,
þar er ekki var,
var-a sandr né sær
né svalar unnir;
jörð fannsk æva
né upphiminn,
gap var ginnunga
en gras hvergi.

Áðr Burs synir
bjöðum of yppðu,
þeir er Miðgarð
mæran skópu;
sól skein sunnan
á salar steina,
þá var grund gróin
grænum lauki.

Sól varp sunnan,
sinni mána,
hendi inni hægri
um himinjöður;
sól þat né vissi,
hvar hon sali átti,
máni þat né vissi,
hvat hann megins átti,
stjörnur þat né vissu
hvar þær staði áttu.

Þá gengu regin öll
á rökstóla,
ginnheilög goð,
ok um þat gættusk;
nótt ok niðjum
nöfn of gáfu,
morgin hétu
ok miðjan dag,
undorn ok aftan,
árum at telja.

Hittusk æsir
á Iðavelli,
þeir er hörg ok hof
hátimbruðu;
afla lögðu,
auð smíðuðu,
tangir skópu
ok tól gørðu.

Ár var alda,
þar er ekki var,
var-a sandr né sær
né svalar unnir;
jörð fannsk æva
né upphiminn,
gap var ginnunga
en gras hvergi.

Áðr Burs synir
bjöðum of yppðu,
þeir er Miðgarð
mæran skópu;
sól skein sunnan
á salar steina,
þá var grund gróin
grænum lauki.

Sól varp sunnan,
sinni mána,
hendi inni hægri
um himinjöður;
sól þat né vissi,
hvar hon sali átti,
máni þat né vissi,
hvat hann megins átti,
(i "fadingen":)
stjörnur þat né vissu
hvar þær staði áttu.